

boczny tor 310 święto melancholii

Petr Holeček
Dawid i Goliat
brąz, 2018

Przebłyski

Bezczelnie, zadziornie, w sumie jednak potulni. Oni trzej. Wystrzeleni w zimny poniedziałkowy wieczór z pieleszy domowych (cokolwiek to znaczy), zgrupowani. Usiąść gdzieś, pogadać, ochłonać. Cała teoria i praktyka sprowadzona do rozstrzygającej kwestii: *Kobiety przeszkadzają*. Nie zatrzyma to oczywiście karuzeli Tindera. Siedzą w lokalu, piją, rwą opowieści jednej treści. Byle w noc, ukoić się, potem móc spać.

Pośród słów cóż zdarzyć się może? Nagle stoły i krzesła trafiają pod ściany. W sali niespodziewanie robi się tłoczno: studenci, seniorzy, dziewczyny, chłopaki, kobiety, mężczyźni, panie, panowie, nieznani sąsiedzi z pobliskich kamienic. Wchodzą, podnoszą się z miejsc.

Kolaž: dast
BT nr 1
1997

I stają w dowolnych parach. W eleganckich butach.
Zapełnia się parkiet zaszuranej podłogi. Cichnie nijaka
muzyka, w zamian wkraczają tanga argentyńskie. Przy-
mknięte oczy, skupienie. Improwizowane kroki, gesty
bliskości. Rozpromienione cienie. Taniec ciał.

Amarantowy wieczór. W tango wpatwienie, nieoczeki-
wana łagodność i rozbrojenie: każdy jest sam. Cóż robić
w Buenos Aires lat trzydziestych po zachodzie słońca
w sercu *poznania*?

/ dast

Na następnej stronie: reprodukcja obrazu Rafała Bujnowskiego
za: Artinfo.pl (via FB)

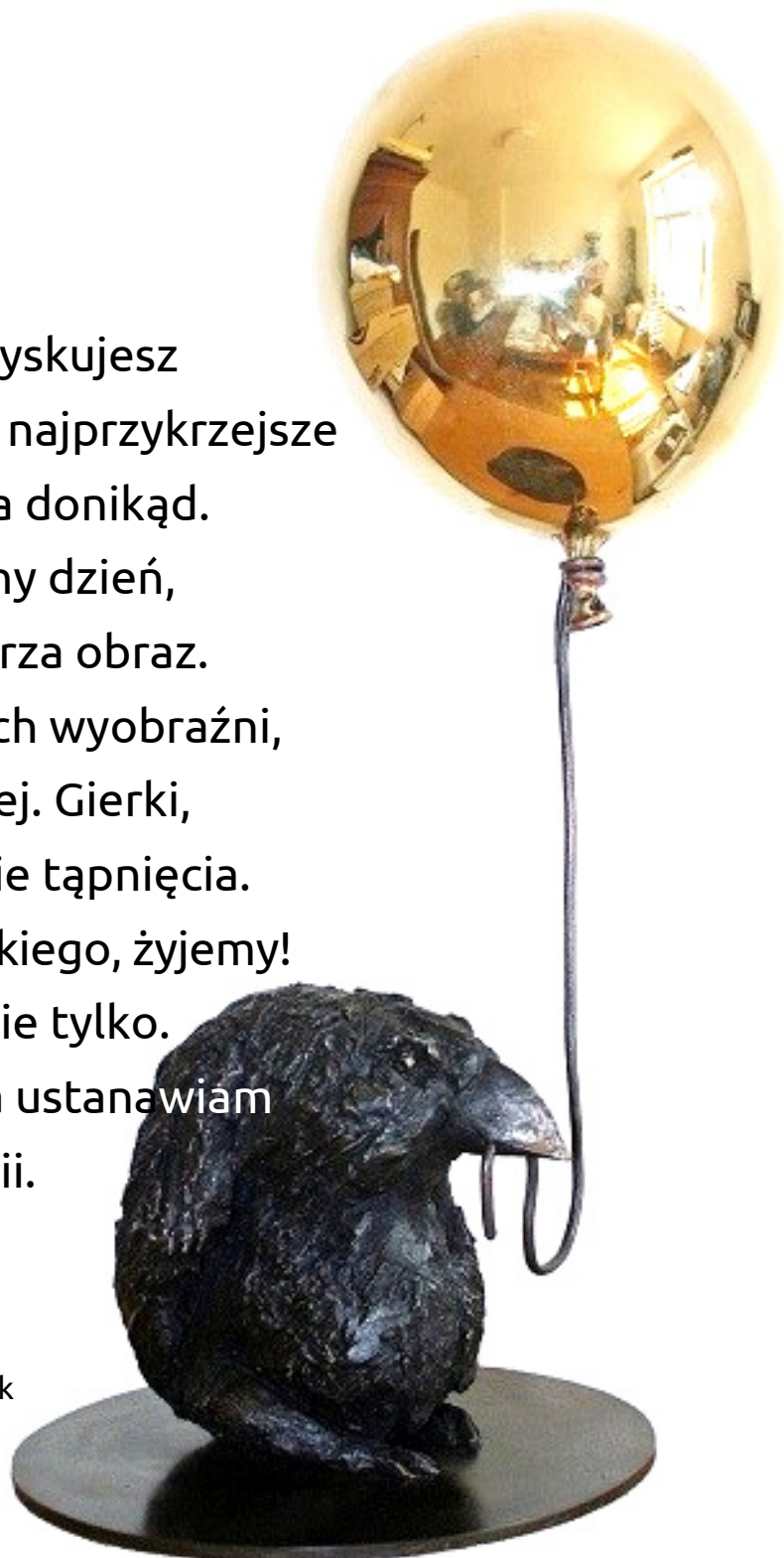

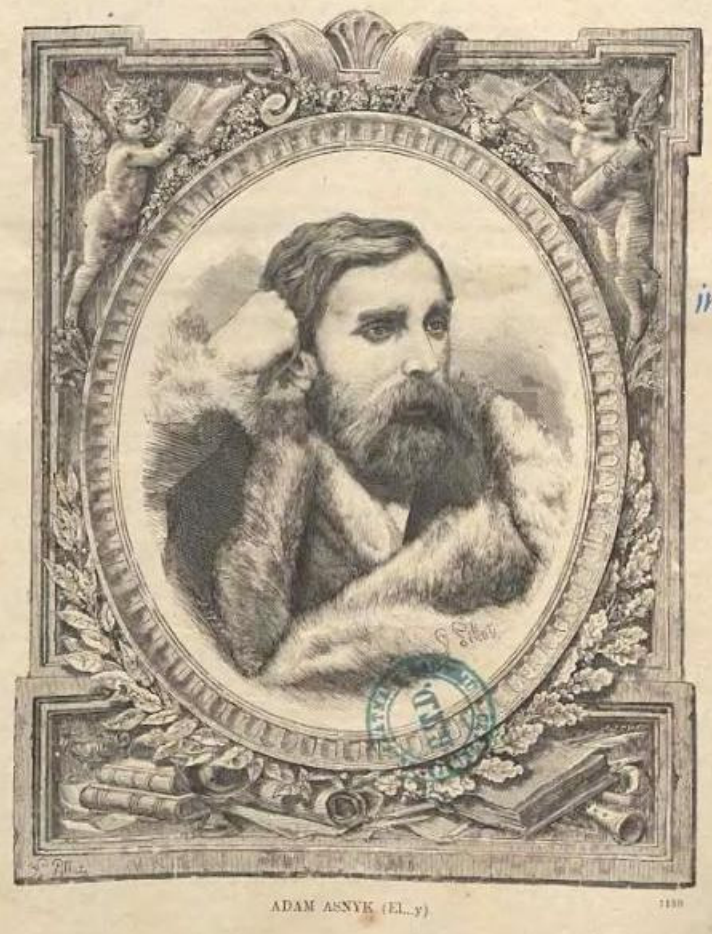
Bez wyrazu

Codziennie coś tracisz, zyskujesz
pewność, że zwyczajnie najprzykrzejsze
jest poczucie zmierzania donikąd.
Im dalej, tym bliżej. Jasny dzień,
jak jasna cholera, wyostrza obraz.
Liche szanse w konturach wyobraźni,
echa. Później jest później. Gierki,
przeczekiwania, wreszcie tąpnięcia.
Obezwładniające. Nic takiego, żyjemy!
Wyolbrzymiam. Tak sobie tylko.
W ostatni dzień stycznia ustanawiam
nowe święto melancholii.

/ Michał Plandal

Petr Holeček
Na targach
brąz, 2017

Pozostałem

Pozostałem tak samo i teraz z wszystkimi słabościami, które widziałeś we mnie dawniej, dziwnym zlepkiem rozmaitych pierwiastków potracających się wzajem, a mimo to współegzystujących. Koleje życia, przez które przeszedłem, wytworzyły

we mnie nowe elementa psychiczne, ale nie potrafiły zabić dawnych, bo dziwną właściwością mojej mozaikowej natury jest to, że nic w niej nie umiera doszczętnie, a nawet twarda boleść żyje w niej tak świeża, jakby czas nie egzystował dla niej wcale. Dlatego znajdziesz u mnie chłód duszy i obojętność, które zmrozić potrafią

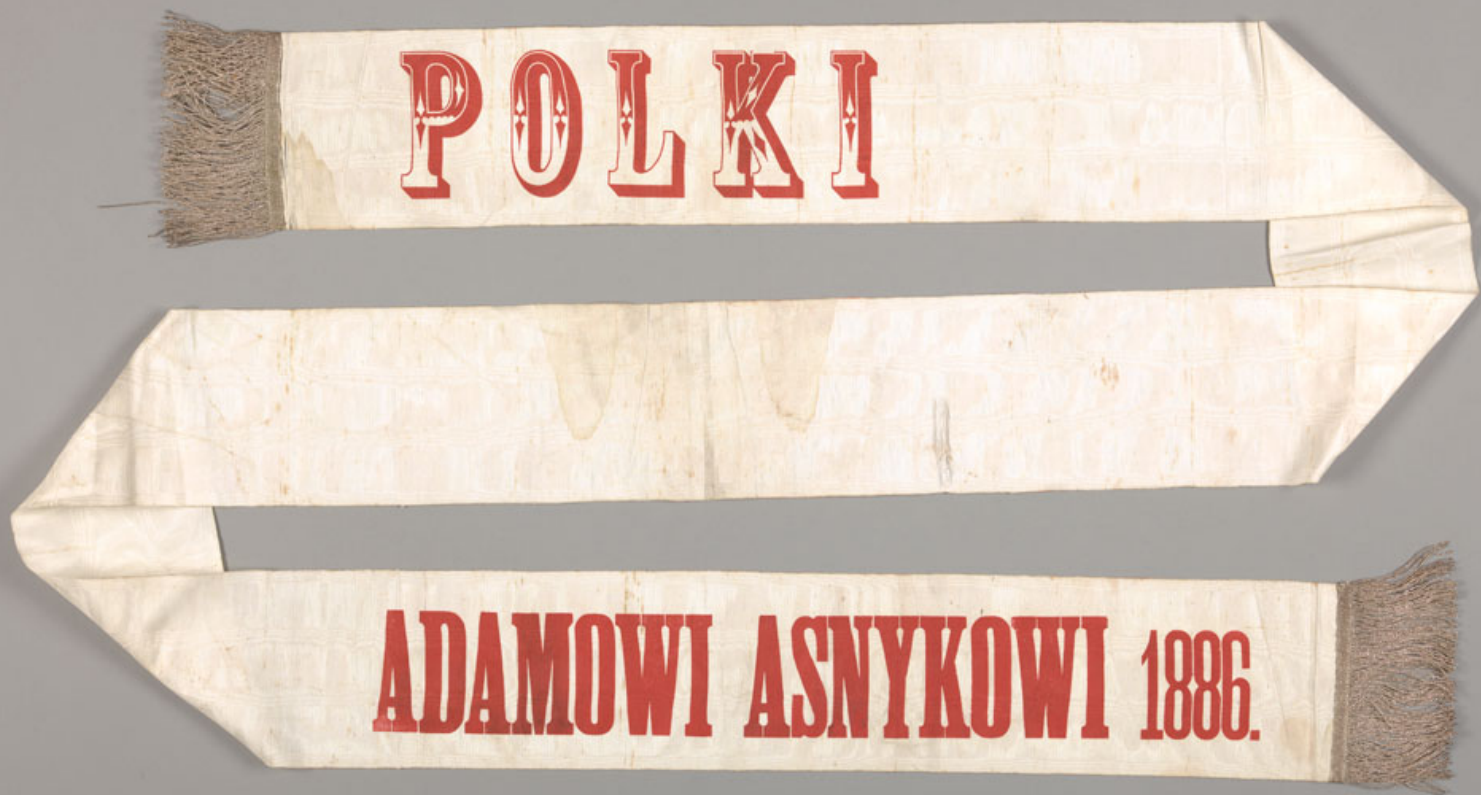
każdą sentymentalność, a nawet niejedno prawdziwe serce, znajdziesz apatię, w której czasem tonę jak w bezdennym morzu, egoizm rażący, co się szczelnie w sobie zamyka; sceptycyzm i ironię, co wyszczerzają złośliwie swoje zęby, a jednak drga mi jeszcze w pierśsiach serce miłością dla wszystkich i wszystkiego, wierzę nie tylko w Boga, ale nawet w ludzi, i jeżeli brak mi czego, to chyba osobistej nadziei, bez której życie ciężkie, ale nie zaprzepaszczone.

/ Adam Asnyk

Prawdopodobnie fragment listu poety do ojca (?). Tytuł od redakcji.
Tekst za: A. Kolańczyk, *Adam Asnyk (1838–1897). Poeta, działacz polityczny i społeczny*, Kalisz 2018, s. 109–110, gdzie brak informacji o źródle cytatu.

Na poprzedniej stronie: Portret Adama Asnyka (El...y), drzeworyt J. Styfięgo wg rysunku K. Pillatiego (na podstawie fotografii W. Rzewuskiego), „Tygodnik Powszechny” nr 27 z 1883 r., s. 1

Szarfa od kosza kwiatów wręczonego Adamowi Asnykowi przez Aleksego Strażyńskiego (w zastępstwie „nieśmiatego dziewczątka”) w imieniu Polek w czasie przedstawienia „Bracia Lerche” 6 maja 1886 r. w Krakowie

Muzeum Narodowe w Krakowie, fot. B. Cygan
<http://mnk.pl/zbiory/pamiatki-po-adamie-asnyku>

Petr Holeček
Małe rozmowy
brąz, 2018

W sieci pająka

podpierając głowę
podtrzymując
świat cały
jednoosobowy
okręcony wokół szyi
wymyślony na podobieństwo
jak każdy inny
pierwszy ostatni

/ Max Zweit

Caspar David Friedrich
Kobieta z pajęczą siecią
drzeworyt, ok. 1803 r.
z kolekcji British Museum

BT nr 310
31 stycznia 2019
święto melancholii

V NOCI
JSEM
SNIL,
ŽE JSEM
MO
TÝL

Fragment plakatu wystawy
Petra Holečka, Praga, 2017

<http://www.petrholecek.com>